

§ 4, Stk. 2 handler om Lægers Forhold til Tandsygdomme. Fakultetet kan fuldtud tiltræde Paragrafens første Punktum: Bestemmelsen i dette har jo allerede Lovhjemmel (jfr. Loven om Tandlægevæsen) og er i Overensstemmelse med, at man heller ikke uden særlig Hjemmel maa betegne sig som Speciallæge paa andre Omraader; man har heller intet at indvende imod, at Retten til at betegne sig som Tandlæge gøres afhængig af en bestaaet Prøve, i Modsætning til andre Omraader, hvor Retten til Speciallægebetegnelsen baseres paa Anerkendelse af en gennemgaaet Uddannelse uden Prøve; de særlige tekniske Krav er tilstrækkelig Motivering for dette.

Derimod tillader man sig — ligesom et Mindretal i Lægelovkommissionen — at foreslaa, at Stykkets 2. Punktum: »Ej heller maa han« udgaar.

Motiveringen herfor er følgende:

Bestemmelsen i dette Punktum er i Modstrid med det iøvrigt til Grund liggende *Synspunkt*, at man ikke lovmæssigt formener den autoriserede Læge Adgang til Virksomhed paa noget Specialomraade, men nøjes med at forlange særlig Adkomst til at betegne sig som Speciallæge; iøvrigt regner man med og maa i stor Udstrækning og paa mange Omraader regne med, at Lægens Ansvarsfølelse vil sørge for den rette Begrænsning.

I den hidtil gældende Ordning var Fødselshjælp eneste Undtagelse, idet den Læge, der nu med bestaaet Eksamen faar jus practicandi, skal have særligt Bevis (efter gennemgaaet Kursus efter Eksamen) for at have Lov til at udøve Fødselshjælp. Denne Undtagelse bortfalder, naar Lægeloven gennemføres, idet man efter Forslaget først vil kunne faa Autorisation til at udøve selvstændig Virksomhed, efter at saadant Kursus foruden Lægekandidattjeneste paa Sygehus er gennemgaaet.

I denne Sammenhæng skal man henlede Opmærksomheden paa, at da der for faa Aar siden skulde lovgives om Røntgenvirksomhed, overvejede den nedsatte Kommission, om Tilladelse til at betjene Røntgenapparater skulde gøres afhængig af Certificat, der attesterede fornøden Uddannelse. Man tog Afstand derfra, bl. a. fordi man ansaa det for urimeligt at indføre Begrænsninger i den jus practicandi, som den autoriserede Læge iøvrigt har. Og det drejede sig dog her om et Omraade, hvor mangelfuldt Kendskab kan medføre adskilligt større Risiko end den omtalte konservative Tandbehandling.

Dernæst er Bestemmelsen *unødig*. Med den lette Adgang til Tandlæger, der findes her i Landet, er Forholdene uden Lovbestemmelser af sig selv reguleret saaledes, at praktisk talt al Behandling af den Art, som omtales i nævnte Punktum, allerede nu udføres af Tandlæger. Der foreligger, efter hvad Fakultetet ved, intet om Misbrug fra Lægers Side paa de nævnte Omraader. Derimod høres der Klager over, at enkelte Læger er for ivrige til at udtrække Tænder; men paa dette Omraade ses Loven — af let forstaaelige Grunde — ikke at ville sætte Forbud mod Lægers Virksomhed.

Skulde det endelig kunne tænkes, at Patienter under særlige Forhold her i Landet havde vanskeligt ved at komme til en Tandlæge, men kunde faa Læge, vilde det være urimeligt at forbyde denne at yde den Hjælp, han formaar — (jfr. Indenrigsministerens Lovforslag § 32, Stk. 3 om Undtagelse for Færøerne og det foreliggende Forslags § 30, Stk. 3, der aabner Muligheder for Undtagelser paa Færøerne).

Endelig mener man, at Bestemmelsen har Mulighed for ogsaa paa anden Maade at virke *skadeligt*. Den slutter med: o. lign. Dette vil i adskillige Tilfælde gøre det vanskeligt for Lægen at vide, hvad han har Lov til, og hvad der er ham forbudt. Hvis det opfattes saa vidt som omfattende anden konservativ Tandbehandling, kan det virke direkte skadeligt, hindrende lægeligt Initiativ. I stigende Grad ses Tandlidelser i Relation til andre sygelige Tilstande i Organismen, et Forhold der stiller udvidede Krav til Tandlægeuddannelsen og lader øjne den Tid, da Tandlægevirksomheden bliver et Lægespeciale, saaledes som det allerede nu i adskillige Lande er Tilfældet.